

prižgi na njem svečice! Razdeli slaščice med prijatelje, le orehov ne dajaj nikomur! Vesel Božič in zdravstvuj, dragec!

Vedno tvoja Olga

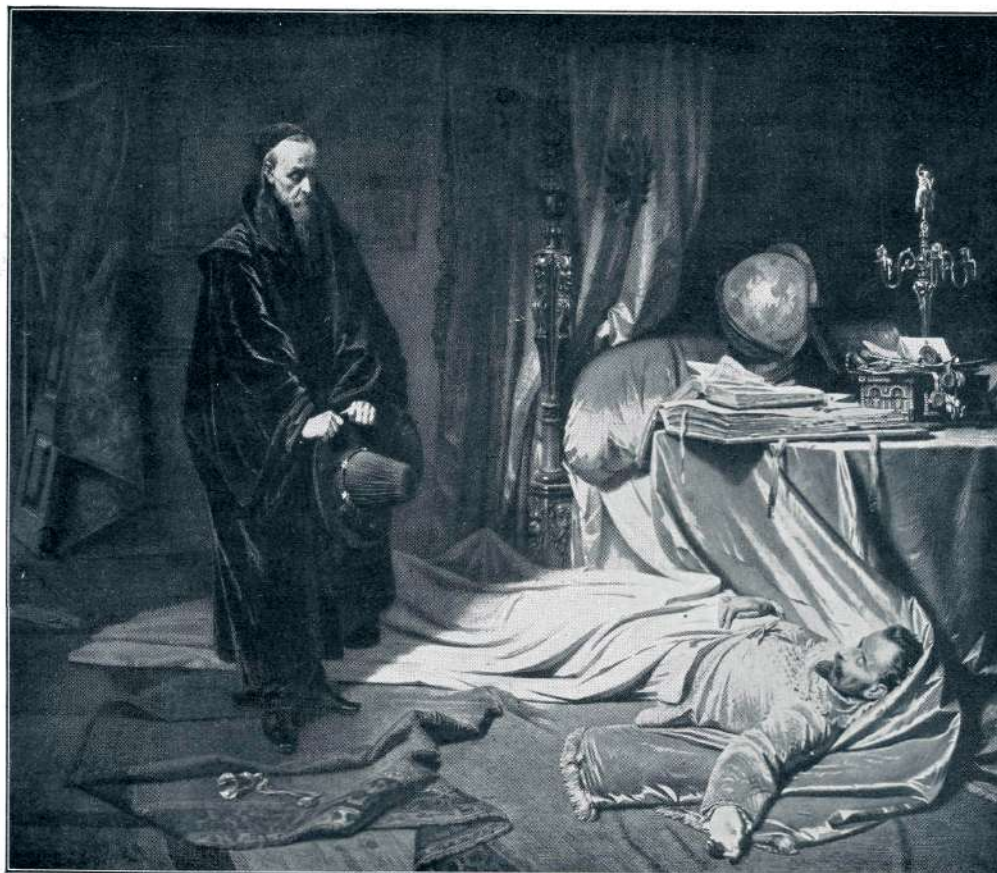
V Dolini, dne 21. decembra 1906.“

Konrad je prebral in debele solze so mu lile po licih.

„Kako me ljubi to dekle! Še vedno me ljubi. In jaz sem zapravil njeno ljubezen kot izgubljeni

„— le orehov ne dajaj nikomur!“ To je rekla namenoma, si je mislil Konrad in nalahno odprl lupino prvemu orehu. V tenak papir je bil zavit zlat za deset kron. Tudi v štirih drugih orehih je našel zlate.

„Hranila je, in zame, ki sem otroval njeno dušo. Moj Bog, izgubil sem vero v svet, danes sem jo zopet dobil v tem preprostem dekletu. Utrgala si je od ust pri svoji skromni učiteljski plači, da mi je skazala toliko ljubezen —. Kako naj se ji zahvalim,

ASTROLOG SENI OB TRUPLU VALENŠTAJNOVEM

sin svoje premoženje, nisem vreden, da bi me pogledala. Pa se me spominja, v stiski se me spominja. Kakor klic iz tujega sveta se mi zdi njen spomin. Tri leta je molčala in trpela. Odpovedal sem ji svojo ljubezen, zavrgel njeno srce, globoko ranil njeno dušo. Lahko bi bilo vse dobro. A meni se noče dela in trpljenja. Moje življenje je uničeno, ničvreden človek sem, ki gazi po biserih in jih meče v blato. Igral sem se z njeno dušo, moj Bog!“

Dolgo je jokal in med solzami poljubljaj pismo. Naposled se je umiril in začel ogledovati smrekovo vejico in slaščice in oko mu je ostalo na orehih.

ker sem jo tako razžalil. Ali naj jo prosim odpuščenja? Pasti bi moral pred njo na kolena, objeti njene noge in jih močiti s solzami!“

Tako je mislil Konrad, se umil in oblekel. Obleka je bila že ponošena, a pozimi ne pazi nihče na to, suknja mora biti lepa, pa je vsak čevljar eleganten gospod. A Konradova je bila že stara tri leta in si to spoznal takoj na rokavih in ovratniku. Vagabund se privadi vsemu in ne pazi kod hodi in kakšen hodi.

„Denar imam. Zdaj jo lahko mahnem v kavarno. Potreben sem kave in cigaret.“

* * *